

AB NEDEN İDAMA KARŞI; BİZ NEDEN İDAM İSTİYORUZ!

Harun YILMAZ

<http://www.bursadazaman.com.tr/yazar-ab-neden-idama-karsi-biz-neden-idam-istiyoruz-137.html>

En kestirmeden söyleyelim: AB, idama karşıdır, çünkü AB hümanisttir.

Biz ve bizim Doğumuzun genetiği açısından idam cezasının olmayışı arizi bir sapmadır, takım elbisenin altında şalvardır. Çünkü Doğu toplumlarının karakteristik özelliği gereği bizim de “nekrofilik” ruhumuza uymaz yasalarımızda idam cezasının bulunmayışı. Oysa Batı toplumu tersi bir karaktere sahiptir ve yaşamı kutsar; hümanisttir Batı.

“Niye ki, ben de hümanistim, ama idama karşı değilim!” diyenler için “hümanistlik” bir galat-ı meşhurdur. Galat-ı meşhur, sözcüklerin, deyimlerin zamanla gerçek anlamından uzaklaşarak, hiç ilgisi olmayan yeni anlamlar almasıdır. Böylece toplumun geneli tarafından yanlış kullanılan sözcükler, zamanla doğrusunun yerine geçer; “Herkesin doğru bildiği yanlış” şey olur. Örneğin “efkâr” sözcüğü genelde çok dertli olduğumuzu anlatmak için kullanılır, oysa “fikirler” demektir. Keşke tüm toplum olarak efkârlansak deyip konumuza dönelim.

İşte toplum olarak da hümanizm tanımımız da bir galat-ı meşhurdur; insan sevgisi, insana saygı, hoşgörüdür özetle. Din, dil, ırk, cinsiyet, sosyal statü, yaş farkı, IQ seviyesi, kişinin özgeçmişi, boyuna posuna bakılmaksızın sırf insan olduğu için sevmeye ve herkese eşit değer verme felsefesi olarak bilinir. Bu yüzden Mevlana, Yunus Emre, Hacı Bektaş’la özdeşleştiririz hümanizmi.

Oysa Üstad Cemil Meriç’in çarpıcı tespitiyle, “kavramdan çok kılıf; kelime değil bukalemun; demokrasi gibi, sosyalizm gibi...” bir şeydir hümanizm. Kemal Tahir’e göre, “dünyanın en namussuz sömürsü olan burjuva sömürsünü örtbas etmek için ileri sürülmüş bir duman perdesi”dir. Ergun Göze’nin ifadesiyle, “insan ruhunu metafizik kaynaklardan koparan ve bu sebeple insanı kendi vücuduna irca eden zavallı bir sistem... Son aşaması, makineleşen insan”dır. “Yürekten inanıyorum ki, geleceğin dini katıksız bir hümanizm olacaktır.” diyen Ernest Renan, hümanizmin aslında ne olduğunu tarif eder.

Peki, nedir hümanizm? AB’nin neden idama karşı olduğunu anlamak için hümanizm kavramına dokunmak gerekir!

Kavramsal olarak hümanizm (Fransızca humanisme) kelimesi 19. yüzyılın başlarında revaç bulmuşsa da, 15. yüzyıl İtalya’sında klasik edebiyatla ilgilenen kimseler için söylenen “umanista” köküne dayanır ve insanı asıl değer kabul eden ve insanla ilgili sorunlara öncelik veren sanat ve edebiyat görüşü olarak öne çıkar.

Felsefi anlamda ise Rönesans ile doğup, Reform Hareketleri ile yerine oturan hümanizm, insancılık, beşeriyetçilik, insan odaklılık, “insan merkezilik” anlamlarına gelir. “Tanrı merkez-

cilik” reddedilir, insan vardır artık merkezde; din, tanrı, melek, vahiy ve ahiret gününün dogma kabul edilerek dışlandığı değerlerden kalan boşluğa, gerçek değer olarak “insan” konulur; “Tanrı’nın hoşnutluğu” değil, “insanın menfaati, insanın hoşnutluğu” esastır.

Ancak hümanizmin merkezindeki bu insan, etten, kandan ve duygulardan oluşan, bütün dinler tarafından yaşamı kutsanıp, kendisine inanma ve reddetme hakkı tanınan özgür insan değil, kapitalizmin belkemiği olan seküler “bireydir.” Temelinde toplumsal dayanışmaya inanmayan bireyselleştirilmiş ve sekülerleştirilmiş insan vardır.

Bir ahiret hesabı, ötekine saygı ve ötekini kabul yoktur hümanizmin özünde; insanı Allah’a karşı özgürleştirmeyi vaat eder; yine Cemil Meriç’in ifadesiyle Tanrı’nın “vesayetinden kurtuluş, kendi kanatları ile uçmak arzusudur” hümanizm. Modern çağın Lat, Menat, Uzza ve Hubel putlarından birisidir hümanist birey; Avrupalı için kaybettiği dinlerin, yıktığı inançların yerini alan bir put, neo-paganist bir kavramdır hümanizm.

İşte AB’nin değerler manzumesinin özünde bu put yatar. AB’nin dini, imanı, savunduğu ve AB’ye giriş için şart koştuğu değerler, hümanist bireyle meşruiyet kazanır. İşte bu sebeple idama karşıdır AB. Yukarıda anlatıldığı gibi insana verdikleri değerle, onun yaşama hakkına duyulan saygıyla ilgili değil (eğer öyle olsaydı dünyadaki zulmü engelleme misyonu öne çıkardı), tam aksine bireyselleştirilmiş “homo economicus”un Tanrı’ya karşı ve Tanrı’yı aşkın kutsallaştırılmasındandır idama karşı oluşu. Vahiyle iman edilen Tanrı’nın yerine, O’nun tahtına ikame edilmiş neo-tanrıdır bu “insan.” Dolayısıyla idam edilerek öldürülmemesi, Tanrı’ya karşı bu bireyin ölümsüzlüğünün ileri sürüldüğü bir itirazdır, bir karşı duruştur.

Peki, İslam hangi temelde yaklaşır konuya?

İslam’ın geçmişe ve geleceğe cevabı, her türlü putu reddetmektir. Dünya ve ahiretteki mükâfat ve tecziye vaatleri de bu reddiyenin üzerine oturur.

İslam hukukunda idamla infaz neye dayanır?

“Öldürmek istediğiniz bir kuduz köpekse bile, işkence etmeden öldürün!” diyen Peygamber’in, öldürülmeyi en fazla hak eden bir canlı olarak kuduz köpeğe dahi merhameti esas alan Vahiy ruhundan beslenir insanın (hatta hayvanın, ağacın bile) yaşama hakkı. Buradaki yaşamın kutsallaştırılması insanın; “canının, dininin (inanışının), aklının, neslin ve malının” korunması, duyuş ve düşünüş hakkının tanınması, fesada kalkışılmadıkça hürriyetine dokunulmaması anlamındadır. Yaşama hakkının özünü Kur’an oluşturmuş, sınırlarını Vahiy çizmiştir.

Dolayısıyla sonradan (bizde de birçok örnekte olduğu gibi) saltanat mensuplarınca Vahiy hukukunun yanına monte edilen örfi hukuka dayanarak idam edilmekle yaşama hürriyetinin sonlandırılması Kur’an ahkâmına göre meşru değildir.

Emeviler, Selçuklular, Osmanlılar'da uygulanan örfi hukuklardaki idam cezalarına dair bir açıklamaya girişmeyeceğiz. AB'nin hümanist bireyinin Tanrı'ya karşı sembolik olarak ölümsüzleştirilmesine karşın, Vahyin hangi şartlarda idamla infazı meşru bir hak olarak gördüğünü özetleyip, Türkiye'nin tartıştığı idamı konuşacağız.

Kur'an'a göre;

-Allah ve Resulü ile savaş etmedikçe (Maide 33),

-Arzda insanların selametini bozacak şekilde fesada kalkışmadıkça (Maide 32-33),

-Haksız yere bir cana kıyılmadıkça (Bakara 178-179, Maide 45, İsra 33) bir insanın yaşama hürriyeti elinden alınmaz.

“Haklarında bu cezalar verilmek üzere yakalanmadan evvel tövbe edenler hariç” (Maide 34) olmak üzere, ancak bu fiilleri işleyenlere karşı öldürme cezası uygulanabilir; çünkü katilin yaşama hakkı, öleninkinden daha kutsal değildir.

Kanaatimce (ve inandığım şekilde) Kur'an'da belirtilmeyen bir sebeple bir cana kıymak, vahyin ölüm cezası konusundaki sınırlarına tecavüz anlamına gelecektir. Recm konusu başka bir bahis olmasına karşın, Kur'an'da belirtilmediği hâlde (Nisa 15, Nisa 25, Nur 2-3), öldürme fiilinin, yani bir insanın en temel hakkı olan yaşama hakkına son verme cezasının Peygamber tarafından da uygulanamayacağını söyleyip geçelim.

Türkiye'nin durumuna gelince;

İdam cezasının Türkiye'deki tarihçesine bakacak değiliz. Bu konularda internetten bile birçok veriye ulaşılabilir.

Son zamanlarda Cumhurbaşkanı'nın (eğer siyasi popülizm değilse) “ıdam cezası” üzerinden AB ile restleştiğine şahit olmaktayız. Bu konuda ise -haklı şekilde- yegâne destekçisi olarak 15 Temmuz'da kendilerinden başka ardında kimsenin olmadığını gördüğü milleti referans göstermektedir. İdam veya AB'ye girip girmeme konusu halkın önüne sandık olarak gelirse, 15 Temmuz darbecilerine ve terör örgütlerine destekleri ayan beyan ortaya dökülen Batı'nın kesinlikle yine mağlup olacağına inanıyorum.

Reis-i Cumhur, bu konuda pası evvela TBMM'ye atmaktadır. Eğer TBMM topu 10 numaraya paslarsa, forvetimiz bunu gole çevireceğini açık seçik söylüyor.

Hükümet de idam cezasına olumlu bakmaktadır. Şimdilik kulislerden dışarıya taşan bilgi, idam cezası verilecek suçların sınırlı tutulması yönünde ağırlık kazandığı şeklinde. AK Parti, idam cezasına konu olabilecek suçları üç başlık altında değerlendiriyor; “Darbe girişiminde bulunanlar, terör suçluları ve çocuğa cinsel istismar suçu işleyenler.” Bu üçlemeye, “maktulün yakınlarınca bağışlanmadıkça” haksız yere bir cana kıyanın da idamının eklenmesi yerinde ve gayet adil olacaktır.

İdam cezasının bir rest-blöf olarak tartışılması bile AB ile ilişkilerde bir kaşık suda kıyameti koparmaktadır. Yukarıdaki izahattan anlaşılacağı üzere Türkiye’de herhangi bir sebeple idam cezasının getirilmesi, AB’nin bu putunu yıkıp, baltayı Brüksel’in boynuna asmak olacaktır.

İdam cezasının tartışılması bile “HUMAN” putunun kaidelerini gıdıklamakta, 1789 Fransız İhtilali’nden bu yana Tanrı’ya karşı kendileri tanrılaşan Batı’nın ilmek ilmek dokuduğu bir toteme “artık tapmayacağım” başkaldırısıdır.

Ancak yine de bunu İbrahimî bir başkaldırı olarak okumamak gerekir; çünkü Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin referans ve meşruiyet kaynakları da başka putların aynasında aksetmektedir.

Ben şahsen, inandığım referanslardan beslenmiyor da olsa, bu ülkede yaşayan ve kendi can güvenliğini tehdit altında hissedilen bir fert olarak idam cezasının “bir başkasını öldürenlere de uygulanmasının” eklenmesiyle yerinde olacağını düşünüyorum.

Dilerim ki, idam cezası şahsa karşı işlenen cinayetlere de gelir ve ülke olarak, devlet olarak katlini engelleyemediğimiz Özgecan Aslan gibi masumlara bir ahde vefa selamı gönderebiliriz.